

Sınıf Mücadelesi

Aylık
işçi gazetesi

05 Aralık 2021

Sayı: 278

Fiyatı: 1.5 TL

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ, BİRLEŞİN!

**İktidar patronlara çalışıyor
İşsizlik ve hayat pahalılığına karşı
işçi sınıfı mücadelesi gerekli**

Siyasilerin bir süredir geveledikleri, sözde “yeni ekonomi plan” netleşti. Plan şudur; bugüne kadar işçi sınıfını sömürerek kazandıklarını har vurup harman savuran patronların kasalarını yeniden doldurmak için işçi sınıfının yaşam ve çalışma koşullarını daha da kötüleştirmek, daha fazla çalıştırmak. Bir süredir Batıyı yerden yere vuran, yerli, milli lafları eden Erdoğan, ağızındaki baklayı çıkardı Çin’i örnek olarak gösterdi. Elbette altı ay sabretmek gerek, sonrası adeta cennet. Önceki ayları, yılları, programları, hedefleri, rakamları, bir kalemde çizdiler; yeni masallar başladı.

BİZ KİMİZ?

Bugün kapitalist topluma egemen olan anlayış sömürücü, ırkçı, gerici, baskıcı ve cinsiyetçi zorbalığa dayanmaktadır. İnsanlık için tek çıkış yolu komünizmdir. Bu siyasetin, Stalinizmin politika ve uygulamalarıyla ortak bir yönü yoktur.

Sınıf Mücadelesi, işçi sınıfı tarafından uluslararası düzeyde kurulacak bir komünizmden yanadır; Stalinizmin "Tek Ülkede Sosyalizm" hayaline karşılık, komünizmin uluslararası bir düzeyde mümkün olacağını savunur.

Sınıf Mücadelesi, insanlığın kurtuluşu olan komünizmi, kadın ve erkeklerin her türlü sömürü ezme-ezilme ilişkisinden, ayrımcı uygulamalardan kurtuluşu olarak anlar. Başta Kürt ulusu olmak üzere ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını savunur.

Sınıf Mücadelesi, kapitalistlerin kârı uğruna işçilerin sömürülmesine hizmet eden burjuva devlete, meclise, mahkemelere, orduya ve polise karşıdır.

Sınıf Mücadelesi, sendikaların devletten bağımsızlığını ve sendika içi demokrasiyi savunur. İşçilere ihanet eden sendika bürokratlarına karşı mücadele eder; sendikaların yeniden birer işçi örgütü haline gelmelerini savunur.

Sınıf Mücadelesi, tüm işçilerin, emekçilerin ve yoksulların öz çıkarlarını savunacak ve işçi sınıfına dayanan devrimci bir işçi partisinin kurulmasını amaçlar.

Sınıf Mücadelesi, uluslararası işçi sınıfının partisi olacak olan IV. Enternasyonal'in yeniden kurulmasını savunur; bu amacı paylaşan devrimci örgütlerle birlikten yanadır.

Sınıf Mücadelesi'nin savunduğu görüşler bunlardır. Bu nedenle bu gazeteyi savunanlar Troçkisttir. Marks, Engels, Lenin ve Troçki'nin geleneğine bağlıdır; enternasyonalist komünisttirler.

Başyazının devamı:

İşçi sınıfı, patronlarıyla ve onların siyasi temsilcileriyle aynı dünyada yaşamıyor. İşsizlik ve hayat pahalılığı, patronların yaşam koşullarını, kasalarına yığdıklarını arttırıp azaltsa da eğlencelerini, lüks tüketimlerini, keyiflerini değiştirmede. Oysa işçiler, daha uzun saatler, daha hızlı çalışıyor, daha çok üretiyor ama yaşam düzeyi hızla geriliyor. Bir hafta önce aldığını artık alamayan, çok aile var. Nasıl aynı dünyada yaşarız?

Erdoğan, yeni plan laflarıyla, patronlara tıkanma tehlikesine giren kâr sistemini işletme yolu gösteriyor. Hem salgın hem de ekonomik kriz nedeniyle, dünya ekonomisinde aksaklık artıyor. Çin gibi uzak bölgelerden Avrupa'ya yapılan ticarete aksama nedeniyle, Türkiye'ye siparişlerde artış var. Üstelik lira çok ucuz. Patronlar, ne kadar süreceği belli olmayan bu durumu, sonrasını hiç düşünmeden, fırsata çevirmeye çalışıyor. Aslında ekonominin hiçbir yönünü kontrol edemiyorlar, sipariş kesilirse ne olacak, hiçbir fikirleri, hazırlıkları yok. Kendileri dışında yaşanan bir değişiklikten kâr etmek için her şeyi yapma çabası, "dış güçler" diye kötilediklerinden medet umma var.

Bunun için bir yandan işçi sınıfının satın alma gücü düşürülüp diğer yanda üretimi arttırmak isteniyor. Faiz, kur tartışması hep bu çerçevede.

Enflasyon rakamının düşük açıklanması, doların hızlı yükselişi, zamlar ve kontrolden çıkan fiyat artışı, ürünlerin piyasadan çekilmesi, satın alma gücünün daha da düşürüleceğinin göstergeleri. Marketler, toptancılar, stokçular diye laf dolanıyor ancak ücretler aynı oranda artarsa, zamlar durur denmiyor. Çünkü amaç, pahalılığı önlemek değil. İşçi sınıfı, "ülke için" masalını yutamaz, çünkü aynı dünyada yaşamıyoruz. Kendimizi korumak için ücretlerin enflasyon oranında, aynı hızla ve sürede arttırılmasını dayatmalıyız. Enflasyon, devletin emrindeki kurumlarca değil, artık kolayca yapıldığı gibi işçi sınıfı tarafından hesaplanmalı.

İşçi sınıfının satın alma gücünü düşürmenin bir yolu da işsizliktir. Zaten uzun süredir patronlar, bir bütün olarak işçi sınıfına giden para artmasın, işçi sınıfının satın alma gücü yükselmesin diye az işçiyle çok iş yapıyor; işsizlik tırmanıyor. Son yıllarda salgın bahaneleri oldu ancak daha öncesinde de işsizlik artıyordu. Bunu gizlemek için toplum yararına çalışma adı altında devlet eliyle geçici işler uyduruldu. İşsizlik, milyonlarca işçiyi, genci, onurlu bir yaşam kurma olanağından mahrum ediyor. Toplumu yozlaştırıyor, şiddetin, gericiliğin yaygınlaşmasına neden oluyor, insanı başkasına muhtaç kılıyor.

İşçi sınıfı bu durumdan kendini bireysel olarak koruyamaz, tüm sınıfını kapsayan bir çözüm ileri sürmeliyiz. Tüm işler, ücret kaybı olmaksızın çalışabilecek durumdakiler arasında paylaşılacak şekilde düzenlenmeli. Çalışmak ve karşılığında geçinebileceği bir ücret almak herkesin hakkı. Siyasilerin "iş bulmak zorunda değilim" lafları aldatmaca. Haftalık, günlük çalışma süresi, geçmişte işçilerin mücadelesi sonunda düşürüldü, sonra Erdoğan eliyle fazla mesai adı altında yükseltildi. İşsizliğe karşı işlerin, tüm işsizlere paylaştırılmasını dayatmalıyız. Eğer patronlar, batarız derse, muhasebe defterlerini açsınlar görelim.

Yaşadığımız çok sorun var, en acili olan işsizlik ve pahalılığa karşı en temel önlemler bile alınmıyor. İşçi sınıfı, en acil sorunlarını bile çözmek, çöküşten bir nebze korunmak için kendisi çaba göstermeli, örgütlenip taleplerini ileri sürmeli. Geçmişte mücadele ile kazanılan birçok hak oldu. Bugün de aynısını başarmak mümkün. (04.12.21)

Emekçinin Gündemi

Faizi indirme ısrarının arkasında ne var?

Son aylara damga vuran “faiz indirilirse enflasyonda düşer” söylemi, Erdoğan’ın dilinden düşmüyor. Peki iktidarın faiz indirmekle elde etmek istediği ne?

Erdoğan sözlerinde milleti faize yedirtmeyeceğini açıklıyor, dini kitaplardan referanslar veriyor ve iş insanlarının düşük faiz ortamında yatırım yapmadığı için yakınıyor. Demek ki Erdoğan’ın faiz düşürünce yatırımların ve istihdamın artacağı ve borçluların üzerindeki yükün azalacağı yönünde bir beklentisi var.

Ancak, yatırımlar için faiz oranları önemli olsa bile en önemli koşul yeni yapılacak olan yatırıma talebin olup olmadığıdır. Faizler yüksekken bile bu koşulun sağlanması yatırım gerçekleşmesinin önünde engel değil. Şu an görünen ise bunun tam tersi. Alım gücündeki düşüşün boyutları ve 9 milyona yaklaşan işsiz sayısı 20 sene önceki seviyelerin dahi altında. Emekçiler en basit harcamalarını yaparken dahi zorlanıyor. Zaten üretim, emekçiler yani iç tüketim için değil, ihracat yapıp patronların para kazanması için arttırmak istediği açık.

Erdoğan’ın faizlerle ilgili söylediği bir diğer tartışılan gerekçesi ise “faiz sebeptir enflasyon netice”. Türkiye’de şirketler çok borçlu ve çoğunlukla şirketler borçlarını ödemez, yeniden borçlanarak bu borcu çevirir. Her yeniden borçlanma esnasında borcun faizi artıyorsa şirketin de faiz

ödemesi artacağı için genel anlamda maliyetleri artar.

Maliyetlerdeki artış, üretilen mal ve hizmetlere yansıtılır ve enflasyon oluşur. Bu temeller altında faiz indirmenin de tersi bir etkiye sebep olacağını ve enflasyonun düşürülebileceği hedefleniyor. Ancak, faizleri indirmek için sarf edilen çaba dövizin artışına yeniliyor ve şirketler özelinde daha fazla fiyat artışı ile emekçilere geri dönüyor.

Rekabetçi kur söylemi damat bakanın döneminde çok kullanılıyordu. Düşük faiz vererek TL’yi değersizleştirmek ve karşılığında ihracat gelirlerinde bir artış olmasını beklemek. TL’nin değersizleşmesi ihracatçılar için olumlu görünüyor olabilir ancak 1 dolarlık ihracat yapabilmek için önce 80 cent ithalat yapmamız gerekiyor. Ara malı ve sermaye mallarına olan bağımlılık bu politikanın da gerçekleşmesine engel oluyor.

Değersiz TL ile ilgili bir diğer beklenti ise borsada şirketlerin ucuzlaması ve genel anlamda ülke varlıklarının ucuzlaması, yabancı sermaye için buraya yatırım yapmasında bir fırsat ve bu şekilde girecek olan bir dövizin kurları yeniden düşürerek kendi kendine dengeye getireceği yönündeki inanıştır.

Bir diğer bahane ise bol keseden alınıp patronlara dağıtılan, hesabı sorulmayan, takip edilmeyen kamu borç yükünü hafifletmek. Damat bakanın 128 milyar doları, dış

borcu ödeyemeyen patronlara ucuza sattığı yeni ortaya döküldü. Kamu, Merkez Bankası’nın açıkladığı faiz oranlarına göre borçlanır ve borç öder. Bu orandaki düşüş, kamu borcunu olumlu etkileyebilir.

Ancak bu kamuya güveni azalttığı için özel sektörün hane halkından daha fazla borç talep etmesi olarak geri dönmektedir. Yani etkisi olmayan bir harekettir.

Son olarak rekabetçi kur söylemi ile cari açığın finansmanı ve mümkünse cari fazla vererek döviz denge altında tutma çabası tartışılıyor.

Ancak, hedef ne olursa olsun temelde patronlara verilen pastadan payın azalmaması başat koşul. Asgari ücret Çin’den daha düşük seviyelerde. Kendi medyaları bunu pazarlamaya başladı bile. İçerdeyse düşen alım gücüne karşı muazzam bir hızla artan enflasyon, hayat pahalılığı ve otoriterlik.

Emekçiler tüm bu oynanan oyunların, ekonomi politikalarının aslında kime hizmet ettiğinin farkında. Eksik olan bu sıkıntının çok yaygın olduğunu bilmek ve artık beraber hareket ederek bu zorlukların üzerinden gelineceği dair bir şeyler yapmaktır. (04.12.21)

İşçi sınıfına “azami” değil “asgari” ücret

Asgari ücret tartışması, erken başladı. Çünkü hızla eriyor; yıl başında 383 dolar olan asgari ücret şimdi 212 dolara geriledi. Sadece bu yılki kaybı karşılamak için 5.100 liraya çıkarılması gerek. Ancak sadece artışın miktarı değil, genel ücret haline gelişi de tartışılıyor. Oysa bugünkü durum birden bire olmadı; patronların isteği doğrultusunda hükümetler eliyle adım adım yaygınlaştırıldı.

AKP iktidara geldiğinde asgari ücretin alım gücü 250 dolar karşılığını aşmıyordu. Artış yapılırsa da hep bu miktar civarında tutuldu. AKP sonrasında, yavaş yavaş yükseldi 350 doları aştı, hatta doların düşük tutulduğu dönemlerde 400 dolara ulaştı. Hatta bir dönem, sınırlı da olsa fiyatlarda gerileme olunca, asgari ücret belirli bir yaşam düzeyi sağlayan ve işçi sınıfının kabul ettiği ücret oldu. Ancak hiçbir zaman enflasyonu yakalayamadı; hep altında kaldı.

Üstelik ekonomik büyüme rorlarının kırıldığı dönemde bile işçi sınıfına “asgari” ücret verildi. Şimdi de üretimde, büyümede rekor rakam açıklanıyor ancak asgari ücret için refah değil en alt düzey yani gerçeği yansıtmayan uydurulmuş resmi enflasyon ölçü alınıyor.

Asgari ücretin tamamını patronlar ödemiyor; bir kısmını destek olarak devlet bütçesinden ödeniyor; AĞI’de bütçeden çıkıyor; işbaşı eğitim adı altında asgari ücretle çalıştırılanların ücreti İşsizlik Fonu’ndan ödeniyor; asgari ücret kesintilerini çoğu patron SGK’ya yatırmıyor cebinde kalıyor; vergileri de ödemiyorlar nasılsa af geliyor. Böylece patronlar işçiye çok az ödüyor ama kârın tümünü cebine indiriyor.

İşçi sınıfının yarısı asgari ücret alıyor; kalan yarısının bir kısmı asgari ücretin 50 ya da 100 lira fazla ücret alıyor, yani asgari ücret sayılır. AKP iktidarlarında,

asgari ücret yaygınlaştırılarak işçi sınıfına dayatılan şudur: Ücretini devlet belirliyor, patronla pazarlık ederek ücretini arttıramazsın. Genç işçilerin çoğu patronla zam pazarlığı yapmadı. Oysa işçinin ürettiği kârı cebine indiren patronu; çalışma koşullarını belirleyen patronu; çalışma süresini dayatan patronu.

Asgari ücret, sadece kriz dönemlerinde yoksulluğa, kriz olmadığında işçi sınıfını en alt düzeyde tutmaya neden olmuyor, aynı zamanda işçi sınıfının en temel hakkını; yaşam düzeyini belirleyen ücreti yükseltmek için patrona karşı örgütlenme ve mücadele hakkını elinden alan bir uygulamadır. Bu nedenlerle asgari ücretin şu veya bu miktar olması değil, kendisine karşı çıkmalıyız. Elbette örgütlenme, sendikalaşma, mücadeleye karşı kısıtlama ve baskılarla birlikte. (01.12.21)

İşçi mücadeleleri

Bakırköy Belediye işçileri mücadelelerini sürdürüyor

Belediye-İş sendikasında örgütlü Bakırköy belediye işçileri 25 Ekim’de başlattıkları grevlerini 34 günden beri devam ettiriyorlar. Belediye başkanının sıfır zam teklifine karşı başlattıkları mücadelelerini yılmadan sürdürüyorlar. Grevin 32. gününde Trabzon, Giresun, Ordu, Kastamonu, Zonguldak, Tokat, Çorum ve Ankara’dan gelen yüzlerce işçi grevcilere destekte bulundu.

Bilindiği gibi Bakırköy belediyesi CHP’ye aittir. CHP muhalefette iken işçi dostu görünür, ama iktidar olunca nasıl patronlar düzenini savunduğunu ortaya koyar.

Grevdeki işçiler “bizim isteğimiz sadece 2020’den bugüne kadar emeğimizin karşılığını istiyoruz, onu da alacağız” diyorlar.

Nelteks’te sendikalaşma mücadelesi sürüyor

Tez-Koop-İş sendikasının merkez yönetisi Sabahattin Şen’in yaptığı açıklama ile

“örgütlenme 10 gün gibi kısa bir süre içerisinde fabrikada sendikal çoğunluk olan yüzde 50 artı 1 sayısına ulaştı” bilgisini verdi.

“Sendikal ve toplu sözleşmeli çalışmak her işçinin hakkıdır. Emeğimizin, alın terimizin patron masalarına meze haline gelmesine müsaade etmeyeceğiz”, diye vurgu yaptı. Yaşadığımız bu çok zor şartlar altında bu gibi mücadelelerin olması gerçekten moral vericidir. 27.11.2021

Siyasetin Gündemi

CHP kitlelerin mücadelesine karşı

İktidarı erken seçim kararı almaya zorlamak için CHP'nin miting yapma kararını açıklamasının ardından, bazı sol gurupların, çevreleriyle yürüyüş yapması ve sınırlı da olsa destek alması, siyasi çevrelerdeki seçim tartışmalarını alevlendirdi.

Hem CHP hem de İYİ Parti liderleri, kitlelerin sokağa çıkmasına karşı olduklarını açıkladı. Onlara göre kitleler, sadece onları dinleyecek, onların söylediği yerlere gidecek ve seçim olduğunda sandığa gidip oy verecek. Kendileri aktif siyaset yapmakla övünüyor ama kitlelerin siyaset yapmasından hiç memnun değiller.

Partinin sol kanadındakiler tarafından sağa kaymakla eleştirilen Kılıçdaroğlu, son mutfak videosunda "sosyal demokrat" olduğunu açıkladı. AKP'den kopan oyları kapmak için dinci ve Kürt düşmanı milliyetçi açıklamalarına, sola, emekçilere de bir mesaj göndermiş oldu.

CHP yönetimi, aslında çok yönlü, çok karmaşık ve çok şekilsiz bir siyaset sürdürüyor, sürdürmek zorunda. İttifak içinde olduğu İYİ Parti, sadece rakibi değil aynı zamanda birçok konuda CHP'nin siyasi karşıtı. Karşıtıyla iş yapmak için bir gün söylediğinin ertesi gün tersini duyabiliyoruz. HDP'yi destekleyen açıklamayı, ertesi gün Kandil'in yakılması vaadinin izlemesi bu nedenledir. Parti yöneticileri, tıpkı Erdoğan gibi çoğu zaman birbirini tutmayan, çelişkili açıklamalar yapıyor.

Çünkü kitlelerin bazen sadece işine geleni ya da duymak istediğini duyduğunu biliyor.

Bolca konuşuyorlar, herkes kendi istediğini anlatsın, istiyorlar.

Çünkü hiç birinin, etkisi daha da artan ekonomik çöküşe, sağlık krizine, sosyal sonuçlarına gerçek bir çözümleri yok. Siyasiler birbirlerini, yandaşlarını suçluyor; CHP ve İYİ Parti en fazla "Beşli Çete"yi suçluyor; her şeyin sorumlusu düzeni hiç anlamıyorlar. Enflasyon dillerinde, döviz artışından kaynaklanıyor deyip Erdoğan'ı suçluyorlar ama mallara zam yapan patronları, ürünleri depolarda stoklayan tüccarları, köylünün ürünü almayıp ithalat yapıp gıda fiyatını yükseltenleri, hiç dile getirmiyorlar.

CHP yönetimi, ittifaka dayanarak seçimde AKP'den fazla oy alacağını hesaplamış olabilir. Ancak onlar için daha önemli olan, patronlara zarar görmeyeceklerine dair güvence vermek. 1970'lerin sonunda, seçimi kazanmış olsa dahi Türk burjuvazisi, kendi olanaklarını, diğer siyasi partileri ve devlet olanaklarını da kullanarak CHP'nin iktidar olmasına, hükümet kurmasına izin vermedi. Çünkü böyle bir gelişme, ekonomik krize karşı mücadele içinde olan işçi sınıfının, kitlelerin mücadeleyi büyütmelerine, daha sola kaymalarına yol açacağı görülüyordu. Bu nedenle sağ hükümet kuruldu; sonra da sağ hükümetin ezemediği kitleleri askeri darbe ezdi. İşte burjuvazi, gittikçe derinleşen bugünkü kriz ortamında, kitleleri cesaretlendirecek, aktif mücadeleye yol açacak bir iktidar asla istemiyor. Çünkü böyle bir durumda, asgari ücret zammından çok daha fazlasını

vermek zorunda kalacak, garantili, bol kazançlı, denetimsiz işleri zora girecek.

Bu tarihi en iyi bilen CHP yöneticileridir. Bu nedenle kendileri sosyal demokrat ama kitleler sosyal demokrat bile olamaz. Kitlelerin hak aramayı öğrenmesini, deneyim edinmesini, hak aramak için örgütlenmeyi öğrenmesini istemiyorlar. Tam aksine kitleleri denetimleri altında tutuyor ve patronlara bu konuda güvence veriyorlar. Kılıçdaroğlu, sosyal demokrat ama kendisine şikayette bulunan köylüye, işçiye, işsive, "hakkını ara" bile demiyor; sadece AKP'ye oy verme CHP'ye oy ver diyor. Kitleleri, emekçileri, çaresiz, kendi sorunun çözemez, hiçbir şey değiştiremez, konumunda tutuyor. Böyle sosyal demokratlara güvenmemekte haklıyız.

Emekçilerin düzen partilerinden beklentisi olamamalı. Çalmaz, yolsuzluk yapmaz, haksızlığa göz yummaz diye düşünerek AKP'yi iktidara getiren, yıllarca destekleyen emekçiler, bu tercihi yaptıkları dönemden çok daha kötü duruma geldi. Erdoğan, "çıraklık, kalfalık, ustalık" masalları anlatıp, siyasi örgütlenmeyi, hak aramayı, birlik olmayı unutturmaya çabaladı. Şimdi benzerini, daha farklı kelimelerle CHP'den dinlemek, bizi yanılgıya düşürmesin. Bunlar gitsin de ne olursa olsun, düşüncesinin doğru olmadığını yaşadık zaten. (03.12.21)

Kadını zayıf düşüren düzen değişmeli

Kadına şiddeti önleme günü nedeniyle yürüyüş yapan kadınlar, yine şiddet gördü. Her yıl yaşanan bu durum bu yıl da değişmedi. Güya kadınları da korumakla görevli olan polis, kadınları susturmak, yürütmemek için elini hiç sakınmadı.

Kadına yönelik şiddet, hiç hız kesmiyor ancak ekonomik sorunlar ve beraberinde gelen sosyal sorunların da etkisiyle biçim değiştiriyor. Resmi rakamlara göre Türkiye’de yaşayan her 5 kadından biri en yakınlarından şiddet görüyor; öldürülen her 10 kadından 6’sı aile üyeleri tarafından katlediliyor. Son zamanlarda daha fazla kadın hiç tanımadığı, rastgele karşısına çıkan erkeklerce öldürülüyor. Artan şiddet ortamı nedeniyle erkekler, sorun yaşadıkları kuruma, kişiye

değil, “zayıf” gördükleri kadına yöneliyor. Elbette çocuklar da aynı durumda.

Kadın ve çocuğa yönelik şiddetin değişmeyen sebeplerinden biri de yoksulluk ve yoksulluğun getirdiği tüm ekonomik ve sosyal sorunlar. Kayıp olarak aranırken ölüsü bulunan Müslime bebeğin başına gelenler son örnek. Bu korkunç olayla ortaya dökülen akıl almaz aile ilişkileri, çoğu ücre bir köşede, feci koşullarda, çadırda geçen bir yaşamın sonucu. Müslime’nin düzgün bir evi, ailesinin sürekli geliri, çalışarak ayakta duran ebeveynleri olsaydı, aramızda yaşıyor olacaktı.

Kadınlar, adeta mahkum edildikleri yaşam koşulları, boyun eğmeleri istenen gerici

inançlar, bağnaz dayatmalar nedeniyle zayıflar ve şiddete açık görünüyorlar. Önce buradan başlamak, kadınların güçlenmesi gerekiyor. Kimseye muhtaç olmadan, onurlu bir yaşam için gerekli olan düzenli iş ve ücret, kadının güçlenmesinin ilk adımıdır. (02.12.21)

Kavala ve Demirtaş’ın serbest bırakılması demokrasi işareti midir?

Bazı çevreler içinden geçtiğimiz ekonomik krizin baskısıyla iktidarın Demirtaş ve Kavala serbest bırakacağı ve bu gerçekleşirse dövizde büyük bir düşüş olmasını bekliyor. Demirtaş ve Kavala’nın bırakılmasının demokratik bir hareket olarak görüleceği ve sermaye girişinin yaşanacağı zannediliyor.

Yani kabaca, sermaye demokrasi ister görüşüne çıkıyor. Uluslararası sermayenin bazı talepleri vardır ve bunlar demokratik görünebilir. Bu ayrımı nereden yaptığınıza göre değişiyor. Sermaye yalnızca burjuva demokrasisi talep eder.

Bizler demokrasiden ise proletarya diktatörlüğünü anlarız. Hapishanelerde, Kavala’dan çok daha haksız nedenlerle, yıllardır yargılanmayı bekleyen, mahkum edilenler var. Tam aksine, yasalara göre çok ağır suçlar işlediği halde ortalıkta dolaşanlar da var. Kavala, bir patron olduğu için bu kadar gündemde, burjuvazi kendi sınıfından birine, parasına, malına dokunulmasına tepki gösteriyor. Aslında kendi parası, malı için güvence istiyor.

Yabancı sermaye garantili, daha yüksek kâr amacıyla gelecektir. Demokrasi meraklısı çevrelerin, işçi sınıfının sömürülmesinden kâr edenlerden

medet umması anlaşılır değil. Üstelik çok milliyetçi de olan bu çevrelerin, demokrasisine hayranlık duydukları Batı’nın, Kongo’da, Hindistan’da, Meksika’da ve daha başka yerlerde kâr için yaptıklarına bakmak yeterli fikir verir.

Ekonomi bu duruma bu 2 insanın içeri alınması ile gelmediği gibi serbest bırakılmasıyla da düzelmeyecek. Bu beklentiler mücadele yığınlığının, tembelliğin birer göstergesi. Yılmadan, yorulmadan mücadele edip işçilerin iktidarını kurmamız gerekiyor. Kriz sarmalından tek çıkış yolu bu olacak. (03.12.21)

Uluslararası Gündem

Polonya-Belarus

Berlin Duvarı'ndan Varşova Duvarı'na

Polonya hükümeti, Belarus'tan girmeye çalışan birkaç bin göçmenin ülkeyi tehdit edeceği bahanesiyle, sınırına 180 km uzunluğunda bir duvar inşa etmeye başlayacağını açıkladı. Orta Avrupa'ya demokrasinin geri dönüşünü « Duvar'ın yıkılışına » bağlayan Varşova rejimi, Soğuk Savaş'ın ve Avrupa'nın parçalanmasının simgesi olan Berlin Duvarı'nın ortadan kalkmasından otuz yıl sonra, kendi sınırlarını kapattı.

Bu duvar, daha topraktan yükselmeye başlamadan önce daha şimdiden onlarca ölü, ve diğer binlerce de kurban yarattı : Polonya ve Belarus askerleri arasında sıkışıp kalan, özellikle de Kürt olan bu mültecilerin, 0 dereceye yaklaşan sıcaklıklarda, ne ısınma, ne de barınma olanakları olmadan yaşamaları gerekiyor.

Eğer söylemeye cesaret edilebilirse, burada Varşova rejimine çok iyi eşlik ediliyor. Yani öncelikle, Varşova rejimi de, Minsk'teki korkunç benzeri gibi mültecilere ateş ettirdi. Daha sonra da, Polonya'nın da içinde bulunduğu bütün Avrupa Birliği (AB), dikenli tellerle ve duvarlarla çevrili bir kale haline geldi.

Bu durum, Fas'ın İspanyollarca kuşatılmış topraklarından, Yunanistan'ı Türkiye'den, Macaristan'ı Sırbistan'dan ayıran duvarlara ve AB ülkelerinin göçmenler için mezarlığa dönüştürdüğü Akdeniz'e kadar da uzanıyor. Ve Polonya'nın kuzeyinde zaten, bu yazdan beri, Litvanya'nın Belarus ile arasında inşa etmeye giriştiği

150 km'lik duvar bulunuyor. Bu günlerde, Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi'nin toplantısından 27'lerin toplantısına kadar, büyük güçlü devletler, Belarus rejimi tarafından « göçmenlerin araçsallaştırılması » kınanarak iyi rol yapıldı, oyunlar oynandı.

Yolsuzlukla elde ettiği yeniden seçilmesine itiraz etmeye cesaret eden kendi halkına boyun eğdiren Belarus Cumhurbaşkanı Alexander Lukaşenko, elbette ki göçmenlerle dalga geçiyor, onların kaderlerini umursamıyor bile. Avrupa'nın rejimine karşı uyguladığı yaptırımları hafifletmesi için göçmenleri koz olarak kullanıyor.

Yorumcular, Batı Avrupa'ya dağıtım yapan bir gaz boru hattını kapatmakla tehdit ettikten sonra, Lukaşenko'nun, göçmenleri AB'ye sokmak istemediğini söylediği 27'ler zirvesinin ardından, geri adım atmasını görmek istediler. Lukaşenko, göçmenleri evlerine göndermek ve AB ile bu geri gönderme biçimlerinin ne olacağını tartışmak istediğini söyledi.

Aslında, Lukaşenko'nun uluslararası sahnedeki ajitasyonunun arkasında – AB'nin Lukaşenko'nun şantajı dediği şey, 2015 yılında Türkiye Cumhurbaşkanı Erdoğan'ın göçmen akımı karşısında yaptığı şantajı kınamasına benziyor – geri planda, şansölyelerin ve diplomatların aktif bir biçimde

gölgede sürdürdükleri müzakereler bulunuyor. O dönemde, AB Erdoğan'a göçmenleri tutması için para verdiği için, Türkiye, göçmenlerin Yunanistan'a ulaşmalarını engellemiştir.

Ve o zamandan beri de bu sözde demokratik denen devletler, Türk rejiminin mültecileri yaşattığı, maruz bıraktığı koşullar konusunda sessiz kalıyorlar. Lukaşenko da, göçmenlerin yaşamının bahis konusu edildiği tehlikeli oyunlar, ve bilek güreşinde aynı ya da benzeri bir uzlaşmayı hedefliyor gibi görünüyor:

Yani AB'nin parmak sallayıp tehdit etmeyi bırakması, sıkı bir sınır kontrolü ve Belarus'ta göçmen kamplarının açılması karşılığında, kredi ve sübvansiyonlar vermeye başlaması gerekiyor.

Söz konusu ülkelerin ve onları destekleyen büyük güçlü devletlerin liderleri bunu çok iyi biliyorlar. Sadece Polonya milliyetçi hükümeti değil, hepsi, iktidarlarını pekiştirmek için göçmenlerin korkuları üzerine oynuyorlar. Bunun için ise, kendi kitlelerini kapitalist krizin kokuşmuşluğu üzerinde gelişen bir yığın gerici fikirle zehirlemekte tereddüt etmiyorlar.

17.11.2021

İki rejim tarafından beslenen gerilimler

Üç Cezayirli kamyon sürücüsü, 1 Kasım'da, Batı Sahra'yı geçerken, Fas ordusunun bombalarının kurbanı olarak öldüler. Bu olayın açıklanması, iki ülke arasındaki Batı Sahra sorunu ve bölgedeki liderlik konusundaki gerilimi şiddetlendirdi.

Tırmanma, 2020 yılının sonunda, dönemin ABD Başkanı Donald Trump'ın, Fas ve İsrail arasındaki ilişkilerin normalleştirilmesi karşılığında, Fas'ın Batı Sahra üzerindeki egemenliğini tanımaya karar vermesiyle başladı. Bu açıklama statükoyu (güncel durum) yıktı ve 1975 yılında Fas tarafından % 80 oranında kendisine eklenmiş bu eski İspanyol kolonisi Batı Sahra'daki çatışmayı yeniden canlandırdı.

Fas, balık dolu, fosfat bakımından zengin ve karayolu ile afrikalı komşulara ulaşımının da sağlandığı kıyı şeridini içeren bu çok geniş toprakları kontrol etmek için, Cezayir tarafından askeri olarak desteklenen, Polisario Cephesi'nin Sahra Bağımsızlık Hareketine karşı savaş yürüttü. On beş yıllık çelişki ve çatışmadan sonra, 1991 yılında Fas ve Polisario arasında BM koruması, himayesi altında bir ateşkes imzalandı. Bu ateşkes Sahara halkının kendi kaderini tayin hakkı konusunda bir referandum düzenleme vaadine yol açtı, ancak bu söz asla tutulmadı.

Bu gerilimler Cezayir'in Ağustos ayının sonunda Fas ile diplomatik ilişkilerini kesmesine neden oldu. Cezayir Fas'ı terörist olarak nitelendirdiği KÖH (Kabyle Özerklik Hareketi) ile işbirliği, suç ortaklığı yapmakla

suçluyor ve ülkenin bir kısmını kasıp kavuran yangınlardan da sorumlu tutuyordu. Cezayir Ekim ayının sonunda derhal Fas üzerinden İspanya'yı besleyen gaz boru hattının kapatıldığını ilan ediyordu. Bu durum ise Fas'ın, hem Cezayir gazından yararlanmaktan ve hem de gazın geçmesi üzerinden ücret almaktan yoksun kalmasına neden oldu.

İki ülkenin halkları, kendi hükümetleri tarafından sürdürülen bu gerilimlerin bedelini çok ağır ödüyor. Dil, kültür ve bir çok ailesel bağ ile birleşmiş olan bu halklar onlarca yıldır sınırların kapanmasının kötü sonuçlarına maruz kalıyorlar. İki ülkenin kendilerini adadıkları silahlanma yarışının ekonomik sonuçlarını, faturasını da ödüyorlar.

Bu halklar daha önceden eşi benzeri görülmemiş bir toplumsal kriz, kitlesel işsizlik, çok yüksek enflasyon, giderek daha da kötüleşen kamu hizmetleri koşullarında yaşamak zorunda kalırken, zenginliklerin giderek daha da artan büyük bir kısmı silahlanmayı finanse etmek için israf ediliyor.

Cezayir, 2020 yılında 9,7 milyar dolar ile Afrika'nın en büyük silah alıcısı. Fas'a gelince, silah harcamaları 2020 yılında 2019 yılına göre % 30 oranından fazla arttı. Bu iki ülke Afrika'daki silah alımlarının % 60'ından fazlasını gerçekleştiriyorlar !

Cezayir'de bu tırmanış ve buna eşlik eden güvenlik ortamı, yetkililerin protestoları susturmasını sağlıyor. Önceden görülmemiş bir protesto gösterisine maruz kalan rejim, bu durumdan Ulusal Birlik adına,

muhafifleri tutuklamak için yararlanıyor. Meşruyetini güçlendirmek isteyen Cumhurbaşkanı Abdelmadjid Tebboune, potansiyel bir tehdidin hedefi olarak Fas'ın müttefikleri Fransa, ABD ve İsrail'e saldırıyor.

Böylece, Libya, Suriye ve Sahel'deki müdahalelerin tetiklediği kaosu körüklediği mevcut anti-emperyalist duyguları pohpohlayarak kamuoyunda destek kazanmayı umuyor.

Ayrıca Filistin'li ve Sahra'lı halklara verdiği sözlü destek için kendisini halkların kendi kaderini tayin hakkının, özerkliğin savunucusu olarak sunmayı istiyor.

Halbuki bölge halkları için emperyalizmin pençesinden kurtulmak için mücadele, tam tersine ve öncelikle kendi liderlerine karşı ortak bir mücadeleyi gerektiriyor. İşçilerin, halkları birbirine karşı kışkırtma eğiliminde olan milliyetçi bir politikaya karşı enternasyonalizmi savunması gerekiyor.

17.11.2021

Eski gerilla diktatöre dönüştü

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, 7 Kasım Pazar günü, görev süresi sona eren Nikaragua Devlet Başkanı Daniel Ortega, oyların %75'ini alarak yeniden seçildi; seçmenler aynı zamanda da milletvekillerini yenilemek zorundaydılar.

Görevden ayrılan cumhurbaşkanı, ana muhaliflerini hapsederek ve kendisiyle rekabet etmesi muhtemel üç partiyi yasaklayarak bu seçimleri kilitlemeye özen göstermiş ve rejimin sadece küçük uydu partilerine izin vermişti.

Bu seçim, sokağın özetlediği gibi "Ortega'ya karşı Ortega" idi. 1979'da, şimdi Ortega'nın maşası Partisi olarak bilinen Sandinista Ulusal Kurtuluş Cephesi (FSLN), 1936'dan 1979'a kadar, Somoza'nın çiftliği diye bilinen, yani 43 yıl boyunca Somoza'nın Amerikan yanlısı diktatörlüğüne karşı savaştan ve onu deviren bir grup gerillaydı.

Şimdi çiftliğin sahipleri değişti ve 2007'den beri Nikaragua'da hüküm süren Daniel Ortega ve ortağı Rosario Murillo çiftine aittir. O zamanlar Reagan liderliğindeki ABD Sandinistlere karşı savaşıyordu. Sandinistler, seçimleri sağın kaybetmesi sonucu 1979'dan 1990'a kadar ülkeyi yönetmişlerdi.

Ortega daha sonra yeniden iktidara geri dönerse iktidarı asla bırakmayacağına yemin etti.

Böylece, Ortega, ülkeyi, onu n ekonomik yaşamına hakim ana kapitalist gruplar, servetlerini finans, telekomünikasyon veya tarım ticareti, özellikle kahve olmak üzere elde eden büyük

ailelerle birlikte 2007'den 2017'ye kadar ortaklaşa yönetti. Bu dönemde Ortega, kitlelere giden payı azaltan reformları çoğalttı; işçileri, köylüleri, gençleri ve halk semtlerini sokağa atan son reforma kadar devam etti. Nisan 2018'deki sosyal patlama üç ay boyunca devam etti.

İktidarına sımsıkı sarılan Ortega, 400'e yakın kişinin ölümüne, 2.000'e yakın kişinin yaralanmasına neden olan bu hareketi kanlı bir şekilde bastırmak için polislerini ve haydutlarını kullandı. Birçok muhalifini hapse attı ve o zamandan beri hapiste çürüyorlar. Nikaragua bir polis devleti haline geldi ve bu da halk üzerinde, onları mücadeleye devam etmekten caydırmak için baskı aracına döndü.

Seçim beklentisiyle Ortega dördüncü dönemini devraldı. 2020'nin sonunda, yasama cephenliği, her türlü keyfiliğe izin verecek kadar belirsiz bir formül olan "nefret suçları" işleyenleri müebbet hapisle tehdit edecek şekilde güçlendirildi.

Mayıs-Haziran 2021'den itibaren yaklaşık otuz muhalif, burjuva partilerinin eski müttefikleri veya eski Sandinista Cephesi savaşçıları hapse atıldı ve akrabaları ev hapsine alındı.

Mayıs ve Ağustos 2021 arasında, aslında Ortega-Murillo çiftinin hizmetinde bir araç olan, seçimlerin sorunsuz bir şekilde yürütülmesini sağlaması beklenen

Yüksek Seçim Kurulu, üç ana muhalefet partisinin yasal statüsünü iptal ederek seçimlerden men edildi.

Ortega'nın politikaları onu destekleyenlerden uzaklaştırdı ve onu Amerika Birleşik Devletleri veya Avrupa Birliği'nden belirli kredi limitlerinden mahrum bırakan yaptırımları tetikledi. Ancak, uluslararası yardım ve sübvansiyonlar arasında slalom yapmayı başararak ve böylece mümkün olduğu kadar uzun süre iktidarda kalmayı umuyor.

Aynı zamanda Ortega, ABD'nin kendisine uyguladığı yaptırımlar kadar sanal bir anti-emperyalizm sergiliyor. Aslında ne biri ne de diğeri Nikaragua'nın kapitalist gruplarına zarar vermek istemiyor. Ve kitlelerin karşılaştığı tüm zorluklar pandemi kaynaklıdır diye anlatılıyor.

Ortega farkında olmadan kurtuluşun ne sandıktan, ne de hatta kararlı bir gerilla grubundan gelececeğini de gösterdi. Halk sınıfları için değişim, yalnızca onların seferberliklerini ve mücadelelerini değil, aynı zamanda sürekli denetimleri altına alınan gerçek bir proleter iktidarın kurulmasını da gerektirir
09.10.2021

Sınıf Mücadelesi'nin Sözü

ABD emperyalizmi Çin'e baskıyı arttırıyor

Güney Çin Denizi'nde çatışma

...
Güney Çin Denizi sekiz ülke ile sınırlanmış durumda: Çin ve Tayvan, Vietnam, Tayland, Malezya, Singapur, Endonezya, Filipinler ve küçük Brunei. Birkaç ada var, çok sayıda resif, kısmen ortaya çıkmış kumsallar var. Paracels ve Spratley adlarında iki de küçük takımada var.

1970'lerde, petrol krizi ve para arayışı zemininde, tüm kıyıdaş ülkeler, bu kara parçaları üzerinde hak talebinde bulunmaya başladı. Çin, ilk olarak Vietnam birliklerini yerinden etti ve Spratley'de resifleri ve kumsalları işgal ederek Paracels'de bir yer edindi. 1992'de bir Çin yasası, Paracels'i ve Spratley'i karasularına dahil etti. Bu tartışmalı takımadalar, bundan böyle Tayvan ve Tibet ile birlikte "ulusal çıkar"ın bir parçasıydı.

2009'da Vietnam ve Filipinler, ekonomik bölgelerini Çin'in işgal ettiği deniz bölgelerine genişletmek istediğinde durum biraz daha gerginleşti. Buna karşılık Çin, kontrol ettiği adacıkları geri almaya ve askerileştirmeye başladı, denize erişim kazanırken birçoğunun üzerine hava ve deniz üsleri kurdu.

ABD'nin baskısı

ABD'nin bölgedeki varlığı son yıllarda arttı. Çin'in emellerini kontrol altına alarak ve yükselen Çin gücü üzerindeki baskıyı koruyarak, yerel müttefiklerini destekliyor. ABD burada, dünyanın polisi ve egemen emperyalizm olarak üzerine düşeni yapıyor. Çin'in 18 bin km'lik bir kıyı şeridi var ancak hepsi

komşuları ve rakipleri tarafından yarı kapalı denizlerle çevrili: Vietnam, Malezya, güneyde Filipinler; kuzeyde Tayvan; daha kuzeyde Japonya ve Güney Kore. Bu devletlerin çoğu uzun zamandır ABD'nin müttefiki. Vietnam bile, birkaç devriye botu alarak ABD'ye yakınlaştı. Filipinler 2016'dan beri, Çin'e yakınlaşmak istiyorsa da, ABD ve Japonya ile ittifakta da istekli. Amerikan stratejisi uzun zamandır tüm meseleleri kontrol etmekten ibaretti. ABD devleti, şimdiye kadar yapmasa da, Çin ticari trafiğini her an kesebilir. Müttefikleriyle birlikte Çin askeri donanmasının, Pasifik ve Hint okyanuslarına erişmesini engelliyor.

2015'ten bu yana Çin Denizi'nde, deniz devriyeleri aracılığıyla, uluslararası hukuka saygı adına, yolun ücretsiz ve herkese açık olduğunun doğrulandığını iddia eden Amerikan baskıları oldu. Hepsi bir güç gösterisiydi. Bu operasyonlar, yani Fonops, Amerika'nın saldırı gücünü öne çıkarmak amacıyla, dünyanın farklı yerlerindeki tartışmalı bölgelerde, kamuoyuna duyurularak yürütülüyor. Güney Çin Denizindekiler, Amerikan askeri gemilerinin Çin'in elindeki yapay adaların 12 deniz mili içinde manevra yapmasını ve böylece onları, uluslararası ve Çin dışı sular olarak kabul etmelerini içeriyor. Çinliler bu provokasyonlara sırasıyla bölgeye uçak ve savaş gemileri göndererek ya da "uçak gemisi katili" lakaplı füzeler atarak karşılık verdi.

Şimdiye kadar, her iki taraftaki manevralar, herhangi bir kaymayı önlemek için dikkatlice ayarlandı. Ancak 2018'de, bu operasyonlardan birinde bir Çinli muhrip, bir Amerikan muhripi 40

metre yakınına geldi. Ve o zamandan beri, sıklıkları neredeyse ayda bire çıkarak kıvılcım üretme riskini arttırdı.

Çin'den ayrılan 23 milyonluk bir ada olan Tayvan'da da bu yaz gerginlik arttı. 1 temmuzda Çin, tartışmalı resiflerin iki yeni idari eyalete bağladığını açıklayarak, Tayvan yakınlarında uçak gemisi saldırı grubu konuşlandırdı. ABD, kendininkilerden birini göndererek karşılık verdi. Daha sonra ağustosda, 1979'dan beri ilk kez bir Amerikan heyeti, Tayvan'a kabul edildi. Bu ziyaretin ardından Tayvan, büyük bir F-16 avcı uçağı satın aldığını doğruladı. ABD, 17 eylülde, Tayvan'ı fiilen egemen bir devlet olarak tanıyan ve on yıllardır yapmaktan kaçındığı bir bakanı, aslında bir devlet görevlesini göndererek baskıyı arttırdı. Çin, Pekin'e göre adanın işgaline hazırlanmak için bir "hazırlık" olan geniş askeri manevralarla karşılık verdi.

Son olarak, Hindistan-Çin sınırındaki Ladakh'ı, sürtüşme bölgeleri listesine eklemeliyiz. Haziran ortasında birkaç kişinin ölümüne neden olan savaştan sonra Hindistan, iki Rafale uçağı yerleştirdi ve Avrupa Birliği'nden destek aldı.

Temmuzda konuşlandırılan Amerikan filosunda bir Avustralya gemisinin varlığı önemsiz değil. Son yıllarda, bölgedeki en zengin müttefiklerinin, özellikle Japonya ve Avustralya'nın askeri potansiyelinin güçlendirilmesiyle Amerikan gücü, iki katına çıktı. Avustralya, genişleyen Çin donanmasından teknolojik olarak üstün bir askeri kapasiteye sahip olmak amacıyla, Fransız Deniz Kuvvetleri tarafından inşa edilen denizaltılarla donatılıyor. Japonya,

savaş gemilerinin yanı sıra düzinelerce son teknoloji Amerikan savaş uçağı satın alıyor. Japon ordusunun gerekçesi, Çin tarafından tartışılan Senkaku Adaları'nın savunulması. Japon donanması, Amerikalılarla birlikte ya da onlarsız Güney Çin Denizi'nde seyir halinde ve kendini Hint Okyanusu'na yansıtma niyetinde. Bütün bunlar, 1945'ten beri Japonya'nın teorik olarak yalnızca "savunma" ordusuna sahip olmasına rağmen.

Çin rejiminin çelişkileri

Mao'yu iktidara getiren köylü ayaklanması ve ondan doğan devlet aygıtı, Çin'e emperyalizmin doğrudan siyasi hakimiyetinden kurtulma olanağı verdi. İşçi sınıfının ve köylülüğün sömürülmesi temelinde devlet, temel sanayilerin, demir-çeliğin, madenlerin, enerjinin gelişmesine izin verdi. Çin devletinin gerçekleştirdiği bu tür ilkel birikim, 1980'lerde ekonomisini Batı sermayesine açmasının temelini oluşturdu. Otuz yılı aşkındır, aynı devlet aygıtı, sermayenin emperyalist güçlerden dönüşünün vektörü oldu. Bu sermaye, işçi sınıfını sömürerek ve en zenginlere mal sağlayarak yeniden yaratılır. Hong Kong veya Tayvan'dan dönen ama aynı zamanda devlet işletmelerini parçalayan bürokrasiden gelen Çin burjuvazisi, yerel işgücü, Çin pazarı ve dünya pazarı arasında, aracı kısıtlaması olmaksızın kendini zenginleştiriyor. Bütün bunlar, işçiler ile yeni kapitalistler ve kapitalist bürokratlar arasındaki, küçük zengin azınlık ile yüz milyonlarca yoksul işçi ve köylü arasındaki ve ayrıca merkezin bürokratları ile taşradaki bürokratlar arasındaki içsel çelişkileri çoğaltmadan olamaz.

Şehirler ile kırlar arasında, şehirler içinde göçmen işçiler ve diğerleri arasında... Yerel yönetimlerin, il yönetimlerinin artan önemi, kendi kontrolleri

altındaki devlet işletmelerinin borçlarıyla ölçülebilir. Şi Jinping iktidara geldiğinden beri keskinleştirdiği milliyetçilik, tüm bu çelişkileri, Çin devletinin genel çerçevesine hapsetme girişimidir.

Bu çelişkiler, ülkenin artan ekonomik zorluklarıyla daha kötüleşti. 2008 krizi, Çinli imalatçıların ana müşterisi olan Amerika ve Avrupa pazarları dahil olmak üzere dünya kapitalist ekonomisinin gelişimini yavaşlatma etkisine sahipti. Yavaşlamayı, iç pazarda tüketimin gelişmesiyle telafi etmeye çalışan politika, propaganda dışında gerçekten bir sonuç vermedi. İç pazar, birkaç yılda gelişmez. Böyle bir pazar, her şeyden önce Çin'in bugünkü durumuna aykırı olarak, tüm bir tarihin, toplumun farklı katmanları arasındaki karşılıklı bağımlılıkların ve geniş kitleler için belirli bir gelir düzeyinin ürünüdür. Kamu bütçesi öncelikle köylüleri veya yoksul işçileri değil, işletmeleri desteklemeyi amaçlıyor. Tüm zorluklar rejimi, Çinli şirketlere ve bankalara iş ve gelir sağlamak için Çin'den daha yoksul, borçlu ülkelere sermaye ihraç eden "yeni ipek yolu"na yöneltti. Çin büyümesinin zayıflamasını da durdurmadı. Sözde "yeni ipek yolu" politikasına, Çin'in tarihi büyüklüğünü restore etmesi, sahaya lider bir güç olarak geri dönüşü hakkında milliyetçi propaganda eşlik etti. Bir asırlık sıkıntı, yabancı yatırım, Çin diplomasisinin ağır bir argümanı.

Çin'in geçmişteki büyüklüğüne gönderme yapan bu demagoji, önemli askeri yatırımları beraberinde getirdi. Çin'in askeri bütçesi dünyada ikinci, ancak ABD'nin çok gerisinde. Yerel sanayicilere verimli pazar ve hem içeride hem de dışarıda askeri ve siyasi manevra için birçok olanak sağlıyor. 2000'lerden beri, yetkililer donanımlarını zorla geliştiriyor. 2014 - 2019 arasında Çin tonajındaki artış, İngiliz ve Japon donanmasının toplamına

eşdeğerdi. Tüm bunlara rağmen Çin, ABD ve müttefiklerine kıyasla, askeri bir cüce olmaya devam ediyor. Sadece yurtdışında, Cibuti'de bir üssü var ve teknolojik geriliği önemini koruyor. Gücü sayılarda yatıyor. Özünde emperyalizme karşı savunma konumunda.

Çin milliyetçiliği, esasen emperyalist güçler karşısında lafta geri kalmış olarak tanımlanan Uygur, Tibet veya Moğol olsun, ulusal azınlıklara karşı bir baskı politikasına dönüşüyor. Çin devleti, ulusal azınlıkların olduğu bölgelerde veya Hong Kong'da muhalefete müsamaha göstermez. Rejim, Maoizmin orijinal fikirlerine bağlılık kampanyalarını artırarak ve yolsuzluğu kınayarak, her yerde saflarını daralttı.

ÇKP, "Çin'e özgü sosyalizm" yolunu savunduğunu iddia ediyor. Afrika'daki veya Avrupa'daki milliyetçi aydınlar, onu emperyalizme bir alternatif, egemenliğine karşı bir destek noktası olarak görüyor. ABD ile Çin arasındaki ilişkileri "yeni soğuk savaş" olarak adlandırmak bu yanılısamaya katkıda bulunuyor.

Büyük ölçüde devlete dayanan en vahşi kapitalizm olan Çin kapitalizmi, emperyalizme karşı bir dayanak noktası olmayacak. Çin burjuvazisinin ve devlet liderlerinin ona ihtiyacı var. Hatta, kendine has özellikleri olan bir çarktır, ancak yine de küresel üretim zincirlerine entegre edilmiş bir çark. Yazdıklarında ifade ettikleri bu bağımlılıktır: "Tarih ve gerçekler gösteriyor ki Çin ve ABD, işbirliğinden her şeyi kazanır, savaşarak her şeyi kaybeder." Övdükleri ortaklık her şeyden önce kendileri, zengin sınıf ile Batılı kapitalistler arasında.

Çin'deki tek ilerici güç, fabrikalarda ve dev şehirlerde toplanmış, kaybedecek tek şeyi zincirleri olan yüz milyonlarca işçiden oluşan Çin proletaryasıdır. (LCD, Sayı 211; 18.10.2020)

Güncel... Güncel... Güncel...

Rus devrimi ve kadınların kurtuluşu

Kadınların özgürleşmesi komünist işçi hareketinin mücadelesinin ayrılmaz bir parçasıdır. İşçi sınıfının ilk büyük çapta iktidara el koyduğu 1917 Rus devrimi, işçiler ve köylüler üzerinde bir kurtuluş rüzgarı estirdi.

1930'a kadar, kadın işçiler ve kadın köylüler tarafından üç ila altı ay için seçilen kadın delegeler, sorunlarını dinlemek için işçileri bir araya getiriyordu; alkolizm, aile içi şiddet, salgın hastalıklara karşı toplantılara katılıp kurumlarda (anaokulları, kreşler, kantinler) kolektif yönetim eğitimine hazırlanıyorlardı. 10 milyon kadının zaman zaman bu şekilde görevlendirildiği tahmin ediliyor.

Yeni hükümet hızla (1920'de); seçme ve seçilme, resmi evlilik, boşanmanın basitleştirilmesi, çocuklar için eşit haklar, evli ya da değil, kadın işçiler için 16 haftalık, ücret, doğum izni, gece çalışma yasağı, ücretsiz kürtaj hakkı tanıdı. O dönemde bu haklar demokratik denen, Avrupa ve ABD'de yoktu.

Lenin'in 1918'in sonunda söylediği gibi: "[...]. Tarihte ilk defa, hukukumuz bir kadını haksızlığa uğratan her şeyi sildi. Doğal olarak yasalar yeterli değil. Çünkü kağıt üzerinde eşitlik ile günlük hayatta gerçek eşitlik arasında bir fark var..."

Lenin 1919'da; kadın iç köle kalmaya devam ediyor, tüm özgürleştirici yasalara rağmen boğuluyor, mutfağa, çocuk odasına bağlıyor, zihin gücü tükeniyor, uyuşturucu görevler kadını aşağılıyor" diyordu.

"Binlerce ve milyonlarca küçük bireysel sağlıksız ve yetersiz donanımlı ilkel mutfakların ve rahatsız edici çamaşır küvetinin yerine örnek kolektif yapılar, mutfaklar, kantinler ve kolektif çamaşırhaneler gerekiyor."

Yenilik, işçi devletinin, başta emekçi kadınların girişimleri sayesinde işleyen, işçilerin elinde bir organ olmasıydı. Ülkenin yoksulluğuna rağmen, birçoğu yaşam biçimini değiştirmeye başladı; toplum konutları, kantinler, kreşler ve anaokulları kurarak kadının özgürleşmesi sağlandı.

Bolşevik Parti, kadınların siyasi eyleme daha fazla katılımı için mücadeleye öncülük etti. "Bu, burjuvazinin devrilmesinden daha zor, daha temel, daha radikal ve daha belirleyici olan bir devrimin başlangıcıdır, çünkü bu bizim kendi rutinimize, rahatımıza karşı bir zaferdir [...]. kapitalizmin işçiye ve köylüye miras bıraktığı bu alışkanlıklar üzerinden". İşçi ve köylülere geçmişte dini önyargılar, eğitim ve siyasal bilinç eksikliği, özgüven eksikliği miras kalmıştı.

Doğu Sovyet Cumhuriyetlerinde, Sovyetler iktidarı çok eşliliği, çeyiz uygulamasını yasakladı ve feodal ve gerici dini kastları devirmek için kadınların seferberliğinden güç aldı. 1921'de Doğu Komünist Kadınlarının bir kongresinde şunlar söylendi: "Köleler olarak doğduk ve köleler olarak öldük [...], bu bizim sonsuz kaderimizmiş gibi görünüyordu [...]. Ama sonra, Ekim 1917'de, daha önce hiç görülmemiş bir kırmızı yıldız belirdi ve böylece kadın işçiler ve kadın köylüler devrime katıldı ve devrim, hayatlarını değiştirdi."

Kırsal kesimde, doğum kontrolü, Sovyet yaşamına katılım, okuma, ataerkil geleneklerle çatışan eylemciler vardı: Bir okuyucu kadın, sosyalist bir gazeteye, kocasının "hakaret ve neredeyse dayaklarla onu bunalttığını" yazdı. O benim çalışmamı istemiyor, sobanın üstüne oturmamı istiyor [...]. ama ben büyük Ekim Devriminin bir işçisi olmak istiyorum; iyi bir kadın olmaktan bıktım, insan olmak istiyorum."

Sovyetlerin gücü, yasal ve maddi kazanımlarıyla birlikte, milyonlarca emekçi ve köylü kadınına değişim iradesini ifade etti ve yüzyıllardır kadınların yaşamları üzerinde ağırlığı olan gelenekleri baltaladı.

Sınıf Mücadelesi Yayınları - BM ICLC - London WC1N 3XX – Fiyatı: 1 TL / 50 p - 1 Euro
İnternet Adresi: <http://www.union-communiste.org> – <http://www.sinifmucadelesi.net>
E-mail: contact@union-communiste.org

Altı aylık (6 sayı) abone fiyatı: 6 TL/ 3 Pound. Bir yıllık (12 sayı) abone fiyatı: 10 TL/ 5 Pound.